

[Jørgen Jørgensen.]

Nu samles alt dette i en Lovgivning, der er bygget op, bogstavelig talt, paa Livets praktiske Erfaringer gennem mere end 40 Aar, idet den Mand, der som Socialminister har udarbejdet disse Forslag, har hentet sine Erfaringer ude i det praktiske Liv. Det, der foreligger i Dag, er Resultatet af en Mands Arbejde paa disse Omraader, og det vil komme til at præge den kommende Tids Lovgivning paa disse Omraader, at det ikke bygger paa teoretiske Foreteelser, men netop er bygget op paa Livets praktiske Resultater.

Jeg vil gerne, før Forslagene forlader Folketinget, gøre nogle Bemærkninger til enkelte af de nye Ting, som falder stærkest i Øjene i Forslaget om offentlig Forsorg. Et Hovedformaal med Forslaget var jo at samle Administrationen. Den samles nu paa eet Sted, nemlig hos Kommunalbestyrelsen, saaledes at baade Myndighed og Ansvar lægges paa det eneste Sted, hvor det kan lægges, nemlig i de folkevalgte Raad, som udpeges i de enkelte Kommuner. Der er ingen Tvivl om, at denne Samling af Arbejdet i Kommunerne vil medføre større Arbejde for Sogne- og Byraad, end de har nu, men det vil til Gengæld skabe Mulighed for et bedre Overblik over Forholdene og dermed Mulighed for; at hele Ordningen bliver mere rationel. De sociale Udvalg, der nedsættes i Kommunerne, vil faa et betydeligt og ansvarsfuldt Arbejde. Efter Forslaget nedsættes der jo i alle Kommuner med Undtagelse af København et socialt Udvalg. Dette sociale Udvalg skal staa for den almindelige Administration af de Love, der her er Tale om. Det overtager ikke alene den Administration af Fattiglovens og Aldersrentelovens Bestemmelser, der tidligere laa under Kommunen, men ogsaa det Arbejde, der tidligere laa under Hjelpekassebestyrelse og Værgeraad. Det vil naturligvis medføre, at det sociale Udvalg faar adskilligt mere at gøre, end Sogneraadet tidligere har haft paa disse Felter. Ved Ordningen er der skabt Mulighed for, at man til Værgeraadsarbejdet kan drage Folk udenfor By- og Sogneraadenes Kreds ind, som man anser for særlig egnede til det, og de gaar da ind paa lige Vilkaar med Sogneraadenes og Byraadenes Medlemmer, men derudover er det alene i Sogne- og Byraad, Arbejdet lægges.

København indtager i dette Forhold en Undtagelsesstilling. København har jo i Forvejen Magistraten, der i det store og hele varetager de Opgaver, som det sociale Udvalg nu vil faa i alle andre Kommuner.

Det siger sig selv, at i en By af Københavns Størrelse kan Forholdene ikke være de samme som i andre Byer. Den folkevalgte Repræsentation kan ikke paa samme Maade som i mindre Byer lede og deltage i den praktiske Administration. Naar jeg har ment det rimeligt og forsvarligt, at København i dette Forhold fik en Undtagelsesstilling, skyldes det ikke mindst, at København i den Tid, der er gaaet, før der blev Tale om sociale Udvalg af denne Art, har vist den Forstaaelse at drage de folkevalgte Repræsentanter med ind i Arbejdet, idet man i Borgerrepræsentationen har nedsat Udvalg til Støtte for Magistraten i Administrationen af Love paa Omraader som dem, der her er Tale om. Hvor der ikke i Lovene har været fastsat bestemte Regler, hvor der har skullet anlægges et Skøn, har man nedsat Udvalg til Støtte for Magistraten i dens Administration, hvor man kunde drøfte Retningslinierne for den Fremgangsmaade, der skulde benyttes. Man har gjort det overfor Enkebørnsloven, man har gjort det overfor enkelte Grene af Aldersrenteloven. Borgerrepræsentationen vil naturligvis ligesom hidtil være i Stand til at yde Magistraten Støtte i Administrationen ved Nedsættelse af saadanne Udvalg, og i den Praksis, man saaledes har fastlagt, ser jeg altsaa et Grundlag for at give Københavns Magistrat den Undtagelsesstilling, som Loven her giver den.

Et af de Spørgsmaal, der derefter melder sig, og som vil vække Interesse i Kommunerne, er Spørgsmaalet om Forsørgelseskommunens Bortfald, og hvad der knytter sig hertil. Administrationen vil herved blive forenklet, Arbejdet gjort lettere, og den Korrespondance, der tidligere førtes Kommunerne imellem, vil kunne indskrænkes i høj Grad. Men naturligvis vil der ogsaa i Fremtiden kunne opstaa Tvivlsspørgsmaal mellem Kommunerne, og det vil heller ikke kunne undgaas, at Begrebet Opholdskommune i Fremtiden kan komme til at volde visse Vanskeligheder, men det kan sikkert aldrig blive anderledes. Naar det skal være saaledes, at Opholdskommunerne i visse Tilfælde skal paatage sig Forsørgelse, maa der findes Regler for, hvad man forstaaer ved Opholdskommuner, og disse Regler vil naturligvis altid kunne give Anledning til visse Stridigheder mellem Kommunerne, men dog ikke i samme Omfang, som Spørgsmaalet om Forsørgelseskommunen har gjort det.

Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som fra alle Sider er blevet hilst med Tilfredshed, og som man ude omkring i Landet har viet stor Opmærksomhed, og det